

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД „Б.“ АД, ЕИК....., със седалище и адрес на управление в гр.представявано заедно от С. С. П. и К. Д. К., чрез адвокат М. Г., със съдебен адрес за кореспонденция в гр., срещу Наказателно постановление № Р-10-915/14.12.2021 г., издадено от Заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Застрахователен надзор", с което на ЗД „Б.“ АД на основание чл. 83, чл. 53 и чл. 27 ЗАНН и чл. 16, ал. 1, т. 19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на сумата от 4000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно поради неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва се нарушението да е извършено при условията на повторност. Твърди се, че правната квалификация на нарушението е неправилна, като същевременно неправилно е определена и датата на извършване на нарушението. Поддържа се, че наложеното наказание не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение, като последното е маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Иска се отмяна на НП, алтернативно, преквалификация на деянието по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ, при което да се наложи минималната санкция.

В съдебното заседание жалбоподателят ЗД „Б.“ АД, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

В съдебното заседание административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява от юрисконсулт Г., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. Същата, от името на доверителя си, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, като ангажира писмени бележки с подробни съображения във връзка със законосъобразността на атакуваното наказателно постановление. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

От събраните писмени и гласни доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата на ЗД „Б.“ АД, ЕИК, срещу Наказателно постановление № Р-10-915/14.12.2021 г., издадено от Заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Застрахователен надзор", е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр.

чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение. Съображенията на съда за това са следните:

На 26.11.2021 г. в КФН, Управление „Застрахователен надзор“, е постъпила жалба с входящ № 91-02-1239 от 26.11.2021 г. от Ив. Г. М., в която се съдържало оплакване относно липса на произнасяне по предявена пред ЗД „Б.“ АД претенция, регистрирана с № 2010025856, заведена на основание договор за застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите, обективиран в полица № BG/02/120001488694.

На 29.11.2021 г. с писмо от КФН били изискани подробни писмени обяснения от ЗД „Б.“ АД по повод на изложеното в жалбата и заверени преписи от всички документи по горната претенция № 2010025856.

На 07.12.2021 г. с писмо вх. № 91-02-1239 в КФН постъпил отговор на ЗД „Б.....“ АД по поставените от КФН въпроси.

След проверка и анализ на предоставените от застрахователя документи по преписката, било установено следното:

На 01.09.2020 г. пред ЗД „Б.“ АД, била предявена претенция № 2010025856, вследствие на подадено „Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС“ от И. Г. М., за изплащане на застрахователно обезщетение вследствие на претърпяно пътнотранспортно произшествие (ПТП) – настъпило на 31.08.2020 г., при което били причинени имуществени вреди на притежавания от него лек автомобил марка „М.“, модел „П.“, с регистрационен № Завеждането на претенцията към ЗД „Б.“ АД било основано на сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/02/120001488694 със срок на покритие от 17.06.2020 г. до 16.06.2021 г. включително.

На същата дата 01.09.2020 г., собственикът на увреденото имущество, представил на застрахователя писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер.

На 01.09.2020 г. бил извършен оглед на вредите на процесния лек автомобил, за което били съставени необходимите документи, като след посочената дата от увреденото лице не били изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 КЗ, както и други документи, изискуеми по силата на нормативен акт.

На 03.12.2021 г. застрахователят се произнесъл по претенция № 2010025856, като изплатил на И. Г. М. застрахователно обезщетение в размер на 311,70 лева.

След като се запознал с предоставените от ЗД „Б.“ АД доказателства, съобразявайки гореизложените обстоятелства, свидетелят С. В. А. приела, че като не е изпълнило задължението си по чл. 108, ал. 1 КЗ - в срок от 15

работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ относно основанието и размера на претенцията, да се произнесе по един от посочените в чл. 108, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ начини - като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователна сума, или мотивирано да откаже плащане, на 25.09.2020 г. в гр. София дружеството извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ. Поради това на 10.12.2021 г., в присъствието на упълномощен представител на ЗД „Б.“ АД и двама свидетели, св.А. съставила АУАН № Р-06-963/10.12.2021 г., в който описала времето, мястото и обстоятелствата по извършване на нарушението.

АУАН бил съставен в присъствието и на упълномощен представител на дружеството – Н. Б. и връчен на последния.

Въз основа на АУАН № Р-06-963 от 10.12.2021 г., било издадено и процесното наказателно постановление, с което на жалбоподателя била наложена имуществена санкция в размер на 4000 (четири хиляди) лева, на основание на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 КЗ, вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ и чл. 648, ал. 1 КЗ, за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетеля С. В. А.; писмена документация във връзка с образуваната застрахователна претенция № 2010025856; Заповед № З-131/23.11.2021 г. на заместник председателя на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор"; НП № Р-10-714 от 23.07.2019 г. на заместник-председателя на КФН, Решение от 28.11.2019 г., постановено по НАХД № 13998/2019 г. по описа на СРС, НО, 100 състав, влязло в сила на 31.12.2019 г., съгласно надлежно извършено отбелязване.

Настоящият съдебен състав счита, че възприетата от съда фактическа обстановка е безспорно доказана от събраните по делото гласни и писмени доказателства, приобщени от съда към доказателствената съвкупност по делото. Съдът кредитира напълно показанията на св. С. В. А. като намира същите за пълни, логични и последователни. Установената от съда фактическа обстановка, която изцяло кореспондира с описаната такава в процесните АУАН и НП, се доказва по категоричен начин от приетите по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, приложени към административнонаказателната преписка.

Съдът кредитира приложените по делото писмени доказателства, доколкото същите са пряко относими към предмета на доказване по делото и не се оборват от други доказателствени източници. Именно от приложените писмени доказателства се установява, че процесната застрахователна претенция е заведена на 01.09.2020 г., като след тази дата не са изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията по щета № 2010025856. Същевременно, от приложеното по делото платежно нареждане се установява, че ЗД „Б.“ АД се е произнесло по

претенцията едва на 03.12.2021 г., изплащайки обезщетение в размер на 311,70 лева в полза на И.Г. М.

Следва да се посочи, че между страните липсва спор по фактите, изложени в обжалваното НП, доколкото дружеството-жалбоподател оспорва единствено приложението на материалния и процесуалния закон от страна на наказващия орган, но не и фактите, посочени в наказателното постановление.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Процедурата по установяването на административно нарушение, издаването на наказателно постановление и неговото обжалване, е уредена в ЗАНН. За неуредените в посочения нормативен акт случаи, чл. 84 от ЗАНН препраща към субсидиарно приложение на разпоредбите на НПК. В производството по обжалване на наказателно постановление, административнонаказващият орган е този, който поддържа административнонаказателното обвинение, съответно тежестта на доказване е за него. Отразените в акт за установяване на административно нарушение фактически констатации нямат доказателствена стойност по презумпция. Същите не се считат за установени до доказване на противното, със способите за събиране на доказателствата в наказателния процес.

Преди да направи служебна проверка на материалноправната законосъобразност на обжалваното НП, настоящият съдебен състав счита, че дължи първо проверка дали процесното НП отговаря на изискванията на процесуалния закон. В този смисъл от приложената по делото Заповед № 3-131/23.11.2021 г. на заместник председателя на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор", се установява, че актосъставителят С. В. А. е оправомощена от заместник председателя на КФН по реда на чл. 647, ал. 1 КЗ да съставя АУАН по КЗ. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 647, ал. 2 КЗ – заместник-председателя на КФН.

Процесният АУАН и обжалваното НП са издадени и при спазване на предвидените давностни срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, подписани са от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени на представител на жалбоподателя за запознаване със съдържанието им. В тази връзка следва да бъде посочено, че установяването на нарушението и нарушителя от страна на КФН е станало едва с представянето на изисканите от ЗД „Б.“ АД писмени обяснения и доказателства с писмо с вх. № 91-02-1239/07.12.2021 г. на изпълнителния директор на ЗД „Б.“ АД. Именно от тази дата е започнал да тече законоустановеният 3-месечен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за съставяне на АУАН, като е видно, че към датата на издаването му (10.12.2021 г.) този срок не е бил изтекъл. В този смисъл практиката на АССТГ е константна – Решение № 1803/20.03.2014 г. на IV-ти касационен състав; Решение № 1715/17.03.2014 г. на VI-ти кас. състав; Решение № 1580/12.03.2014 г. на IX-ти кас. състав; Решение № 2233/04.04.2014 г. на XII-

ти кас. състав; Решение № 1513/11.03.2014 г. на II-ри кас. състав; Решение № 880/17.02.2014 г. на III-ти кас. състав и т. н.

Спазен е и 6-месечният срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН за издаване на наказателното постановление, считано от съставянето на АУАН, както и 2 - годишният срок от извършване на нарушението. Същевременно АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити съобразно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като липсва каквото и да е противоречие или неяснота в съдържанието им.

По изложените съображения е видно, че процесният АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени при спазване на всички императивни изисквания на ЗАНН.

Съдът счита, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и с оглед правилното приложение на материалния закон. От събраната и приобщена по делото доказателствена съвкупност по безспорен начин се установи, че въззивникът ЗД „Б.“ АД не е изпълнил законовото си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 КЗ да определи и изплати размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащането по заведената застрахователна претенция № 2010025856.

Видно от приложените по делото писмени доказателства, застрахователна претенция № 2010025856 е предявена от правоимащо лице на 01.09.2020 г., като всички документи за определяне на основанието и размера на претенцията са били представени на същата дата - 01.09.2020 г. С оглед на това застрахователят е следвало да се произнесе по един от горепосочените начини до 24.09.2020 г., включително. Нарушението е извършено на следващия ден след изтичане на срока от 15 работни дни (изтичащ на 24.09.2020 г.), а именно – 25.09.2020 г., поради което в АУАН и НП правилно е посочена датата на извършване на нарушението. В конкретния случай се установи, че с платежно нареждане сумата по застрахователно обезщетение в размер на 311,70 лева е била изплатена едва на 03.12.2021 г., тоест повече от година след изтичането на законоустановения срок. С това и дружеството-жалбоподател е осъществило състава на административното нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователно е релевираното в жалбата възражение, че неправилно е квалифицирано нарушението като такова по чл. 108, ал. 1 КЗ, а не по чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ, тъй като се касае за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Видно от разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, задължението на застрахователя по посочения законов текст касае всички застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове. С оглед на обстоятелството, че застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е посочена в т. 10 от Приложение № 1, раздел II, буква "А", то същата попада в приложеното поле на чл. 108, ал. 1

КЗ, доколкото не се касае за застраховка "големи рискове". На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 3 КЗ, срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ се прилага само в случай, че не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, какъвто настоящият случай не е. От приложените по делото доказателства се установи, че към 01.09.2020 г. са били представени всички необходими доказателства по чл. 106 КЗ за определяне на основаниято и размера на претенцията. След тази дата дружеството-застраховател не е изисквало други доказателства по чл. 106 КЗ, поради което в случая е приложим срокът за произнасяне по чл. 108, ал. 1 КЗ, който не е спазен. Освен всичко гореизложено, следва да се посочи, че срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ касае допълнителна законова гаранция за произнасяне по претенцията, като този срок започва да тече от датата на предявяване на претенцията, а не от представяне на доказателствата.

Предвид изложеното, съдът счита, че наказващият орган правилно е приложил материалния закон и правилно е квалифицирал извършеното административно нарушение съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ.

С оглед обстоятелството, че юридическите лица, каквото е дружеството - жалбоподател носят обективна, безвиновна отговорност, е безпредметно да се обсъжда субективната съставомерност на извършеното административно нарушение.

Наказващият орган правилно е определил санкцията за така извършеното административно нарушение, съобразно разпоредбата на чл. 644, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 КЗ, която предвижда при "повторност" налагането на имуществена санкция в размер от 2000 до 40 000 лева. В случая е налице "повторност" на извършеното нарушение по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, доколкото административното нарушение е извършено в 1-годишен срок от наказването на ЗД „Б.“ АД за същото нарушение с НП № Р-10-714 от 23.07.2019 г. на заместник-председателя на КФН, влязло в сила на 31.12.2019 г. (потвърдено с Решение от 28.11.2019 г., постановено по НАХД № 13998/2019 г. по описа на СРС, НО, 100 състав).

Следва да се посочи, че извършването на нарушението в условията на "повторност" касае определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН, поради което и не е необходимо това обстоятелство да е посочено в АУАН съгласно разпоредбата на чл. 42 ЗАНН (в този смисъл Решение № 880/17.02.2014 г. по описа на III-ти кас. състав; Решение № 1803/20.03.2014 г. по описа на IV-ти кас. състав; Решение № 289.14.01. 2014 г. по описа на III-ти кас. състав и т. н.). С оглед на това, по никакъв начин с непосочването на признака "повторност" в АУАН не е било ограничено или нарушено правото на защита на наказаното лице, тъй като са му били вменени всички съставомерни признаци на процесното административно нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователно е и възражението на въззивника, че в случая не е налице "повторност", тъй като дружеството е било наказано не за нарушение по чл.

108, ал. 1 КЗ, а за такова по чл. 107, ал. 1 КЗ (отм.). На първо място, с посоченото НП ЗД „Б.“ АД е наказано за извършено административно нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, а не за такова по чл. 107, ал. 1 КЗ (отм.). Но дори и дружеството-жалбоподател да бе наказано за извършено административно нарушение по чл. 107, ал. 1 КЗ (отм.), то отново би била налице хипотезата на "повторност". В този смисъл разпоредбите на чл. 108, ал. 1 КЗ (в сила от 01.01.2016 г.) и чл. 107, ал. 1 КЗ (отм.) касаят идентични нарушения – непроизнасяне в срок от 15 дни по застрахователна претенция, считано от представяне на всички относими доказателства за определяне на основанието и размера ѝ. Разликата е единствено в номерацията на разпоредбата, обусловена от влезлия в сила на 01.01.2016 г. нов Кодекс за застраховане, както и относно обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ 15-дневният срок се изчислява в работни дни, а по чл. 107, ал. 1 КЗ (отм.) – в календарни дни. По същество обаче се касае за идентични нарушения, поради което и в случая е налице обективният признак "повторност" на извършеното административно нарушение.

В случая административното наказание на дружеството-жалбоподател за извършеното административно нарушение е било определено чрез налагане на имуществена санкция в размер на 4000 лева, който размер надвишава законоустановения минимум, предвиден в разпоредбата на чл. 644, ал. 2 КЗ. В атакуваното НП са изложени съображения за индивидуализиране на наказанието в посочения размер, които съдът напълно споделя. Безспорно забавянето повече от една година за произнасяне по предявената претенция представлява отегчаващо отговорността обстоятелство, което обуславя определяне на санкцията в завишен размер от 4000 лева. С оглед на това, обжалваното НП се явява законосъобразно и в тази си част, като възраженията на дружеството-жалбоподател за намаляване на размера на санкцията се явяват неоснователни.

Съдът намира за неоснователни и изложените съображения от въззивника за наличието на маловажен случай на нарушение. С Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС не е направено разграничение относно приложимостта на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН спрямо формалните или резултатни административни нарушения, като горепосочената разпоредба се прилага спрямо двата вида нарушения. В този смисъл, съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, вр. с чл. 93, т. 9 от НК, за да се определи един случай като "маловажен" се взема предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. В конкретиката на настоящия случай обаче, предвид обстоятелството, че нарушението по чл. 108, ал. 1 КЗ е формално, на просто извършване, се явяват ирелевантни съображения за липсата на настъпили вредни последици, поради факта, че законодателят не е предвидил в състава на нарушението настъпването на такива.

При преценка характера на извършеното административно нарушение по

чл. 108, ал. 1 КЗ и неговите обективни проявления съдът не може да приеме, че в случая се касае за по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. На първо място следва да се отчете значимостта на регулираните обществени отношения в сферата на застраховането и презастраховането. В този смисъл разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ се явява гаранция за защита интересите на потребителите, чрез осигуряване на своевременното и ефективно произнасяне по застрахователните претенции, в контекста на целите по чл. 2 от КЗ – осигуряване защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги и създаване на условия за развитието на стабилен, прозрачен и ефективен застрахователен пазар. Съобразно изложеното съдът счита, че с неизпълнението на задължението си по чл. 108, ал. 1 КЗ ЗД „Б.“ АД е засегнало в значителна степен обществените отношения, обект на защита от разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ. На следващо място следва да се посочи, че дружеството - жалбоподател е изпълнило задължението си по застрахователната претенция повече от една година след изтичане на законоустановения срок, което в допълнителна степен завишава обществената опасност на извършеното нарушение.

Обобщавайки гореизложеното, административнонаказващият орган правилно не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, тъй като извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай.

По изложените аргументи съдът приема, че атакуваното наказателно постановление е законосъобразно и обосновано, поради което следва да бъде потвърдено, а подадената жалба да се остави без уважение като неоснователна.

При този изход на спора, претенцията на Комисията за финансов надзор за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателна, като последното следва да бъде определено в размер на 80,00 лева, на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.